

SZÉKESFEJÉRVÁR.

Társadalmi hetilap.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének közlönye.

Megjelen hetenkint kétszer: szerdán és szombaton.

A lap ára
házhöz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 6 frt. — kr.
Fél évre 3 frt. — kr.
Negyed évre 1 frt. 50 kr.
Bérmentlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Hirdetmény a bányegedijon felül, minden három hasábos petitsor: Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért igrtattatik be.
Lapunk számára hirdetésekkel telvesznek **Budapestben:** Hasenstein és Vogler, Lang L. és társa, Weisz Móricz.
Bécsben: Oppelik L. és Mosse Rudolt.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 5-ik sz.) ezimzendőik: — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak **Klókner Péter** kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

A közügyek érdekében.

Közállapotaink, főleg ha ezeknek pénzügyi oldalát tekintjük nyomasztók, mindnyájan tudjuk s erről ha részletesen akarnók szólni unalmasakká leszünk mert olyakat mondanók el, miket tudunk s mik nyilt, ismert dolgok.

Nyomasztó közállapotaink okainak bonczolásába sem ereszkedünk most, mert erre térünk nincs, csak egy fontos dologról akarunk szólni, mely szintén sok tekintetben alapját képezi annak, hogy nem úgy vagyunk, mint kellene lennünk.

Országos képviselőinkről akarunk némi kis jegyzéseket kockázatni, nem részletesen bírálva, hanem csak röviden.

Sokszor volt szomoruan alkalmunk tapasztalni, hogy ott fenn a képviselőházban a képviselők nem képviselték eléggé híven küldőik érdekeit. Nem képviselték azt az eszmét s érdekeket, melyeket küldőik reájok biztak. A nép küzdött, harczolt, nyomorát s baját hangoztatta, de nem egy eset volt, hogy képviselője, kit érdekei védelmére, érdekei képviselésére küldött az ország házába — tett legkevésbé érte. Mi ennek oka?

Ha fejtegetjük közelébb a dolgokat, nagyon könnyen reája jövünk az okokra s látni fogjuk, hogy sokszor akaratlanul sem képviselték azon érdekeket, melyeket küldőik reájok biztak. Nem képviselték s nem képviselheték, mert ha hallották is, de nem ismerték közelebből, miután nem jelentek meg körükben.

Az újabb időkben mit tapasztalunk követeink részéről, a legnagyobb részvétlenséget saját közügyeink iránt. Nézzük meg csak a megye tanácskozási termét, hat képviselő van e város s megye

területéről és e hat közül nem csalódunk ha azt mondjuk, hogy a lezajlott képviselő választás óta talán egy fordult meg a megyei tanácssteremben. De a jelen évben tartott közgyűléseken, pedig fontos tárgyak voltak szönyegen egyetlenegy követet sem láttunk megyei gyűléstermünkben.

Pedig ő nekik kellene a jó példával előre menni, nekik kellene élénk részt venni a tanácskozásokban, szítani az érdeklődést a közügyek iránt, buzdítani, mert ha ők mennek a rossz példával előre, ugyan ki fogja akkor a kiháló közéletet fölbreszteni. Ők a nép tribunjai és mégsem küzdenek a népert. Hiába hoznak ott fönn a megyék rendezéséről újabb és újabb törvényeket, ha azok valósitása s kivitelénél nem ők mennek előre. Nekik kellene a tanácskozást élénkítő tenni, hiszen mind e megye fiai!

De egyrésztök nemcsak a megye tanácsstermeiben nem látjuk, sőt választóik körében sem találjuk fel. Hiszen hogyan képviselik akkor választóik érdekeit, ha nem tudják azt közvetlen azoktól, mi fáj nekik, mi kell nekik s mily sérelmeiket kell orvosolni. A nép érdekeit csak úgy tudhatják meg, ha közéjük mennek s ott tapasztalatból ismerik meg bajaikat s szenvedéseiket.

Ha tehát a közügyek terén életet s élénkséget akarnak idézni, ne maradjanak ők le a tevékenység teréről, hanem tegyenek. Jelenjenek meg a megyei közgyűléseken, szóljanak a közügyekhez, idézzenek ott élénkséget elő; jelenjenek meg választóik körében ismerjék meg közvetlen a nép érdekeit; mert hisz ha ezt nem ismerik, hogyan tolmácsolják azt a képviselőház előtt?

Midőn a nép állapotával ismeretlen a képviselő, akkor aztán nem érdekeinek képviselője, de megölője; láthatjuk ezt a képviselőház számtalan oly

határozásnyáiból, melyeket tájékozatlan képviselők hozván, nem a jólétet fejlesztik, hanem akaratlanul is az anyagi gyarapodást előlik.

Ezért tehát, hogy képviselőink a közállapotokról, a választók érdekei s érzelmeiről közvetlen tudomást szerezhessenek jelenjenek meg gyakrabban kerületeikben s itt híjanak össze okos, értelmes választóik köréből értekezleteket s engedjék ezeket is szólni a fontosabb közügyekről, hogy így azok nézetéről is tudomást szerezhessenek. Legcompetensebbek ezek sok dologban, mert az élet tapasztalataiból beszélnek; ha ez történik, akkor eleje lesz véve sok oly törvénynek, mely míg theoretice jónak látszik, a gyakorlati életben kivihetetlen.

Vagy tegyenek úgy képviselőink, hogy egy állandó bizottságot alakítsanak kerületeikben, hol minden érdek, minden szak és osztály képviselve legyen pártkülönbség nélkül, s ezen bizottsággal koronként értekezzenek, így van ez a fővárosi terézvárosi kerületben. Elhíhetik szavuk nyomatékosabb lesz ott fenn is, mert tudni fogják, hogy a miért küzdeni fognak az országházban, nem egy ember nézete, hanem egy kerület értelmiségének osztatlan véleménye, mely által szavuk súlyosabb lesz, mert nemcsak saját nézeteiket, hanem megfontolt értelmiség nézetét is képviselik.

Ezeket ajánljuk képviselőink figyelmébe. A nép bizalma választotta meg őket — sok van kezökbe letéve, feleljenek meg mindezeknek ott fönn és itthon is.

Uszoda felállítására vonatkozó tervezet.

A közóhaj már régóta abban öszpontosul, vajha nálunk egy czélszerűen berendezett, a kor kívánalmá-

TÁRCZA.

A szerelem könyvéből.

Hordok szívembe' kinos, hosszú gyászt,
Lelkemnek álma égő gyöttelelem;
Szememre fátyolt bánat éje von,
Órültté tesz a forró szerelem.
Nyugalnam olyan, mint a tenger árja:
Keblen altatja el a mennykövet.
— Óh angyalom! ha még te sem szeretnél...
Mondd meg, szeretsz, szeretsz-e engemet?

Epedve várom, lesz-e egykoron,
Ki elringatja lelkemen e kint;
Óh szólj, hibám e, a midőn szívem
Vigasztalásért te feléd tekint?
Adj balszámot sebeim gyógyszeréül,
A melytől lelkem minden bűt feled.
— Óh angyalom! ha még te sem szeretnél...
Mondd meg, szeretsz, szeretsz-e engemet?

Vidd, vidd ez álmodtőlem messzire,
Míndegyik percző egy század nekem,
S míndegyik képe kinos kötelék,
A mely gyötör, de szét nem téphetem;
Egy-egy sebet vág míndegyik szívemre
S a seb nem gyógyúl, a seb nem heged.
— Óh angyalom! ha még te sem szeretnél...
Mondd meg, szeretsz, szeretsz-e engemet?

Vagy mond leányka, hogy szived nem érez,
S csak balga álom lelkemen a hit,

Óh mond ki ezt, te leszesz legalább,
Ki lemondani, bukni megtanít;
Te leszesz, ki majdan megtanul nevetni
Szétzúzott lelkem álmai felett;
— Óh angyalom! ha még te sem szeretnél...
Mondd meg, szeretsz, szeretsz-e engemet?

Tudod, hogy én mily hön szerettelek,
Lelkemnek égő szenvedésével,
Tudod, hogy szívem — ha tán megszakad —
Szerelmedért s te érted vérzik el.
Míért sajnálod azt a kis szót tőlem,
Mely megmenthetné csüggedt lelkemet?
— Óh angyalom! ha még te sem szeretnél...
Mondd meg szeretsz, szeretsz-e engemet?

Udvardy Géza.

Légyott.

— Beszély. —

Irtá: **Bulyovszky Lilla.**

(Folytatás.)

IV.

Luiza azon lényekhez tartozék, kik közlekedők, ha boldogok s elzárkóztak a szerencsétlenségben. Örömeit megosztá vala az első idegennel: bánatát nem közölte volna testvérével. Sajátja ez minden büszke szívnek s csalhatlan jele az alapjában megingatott léleknek.

Kérdéseimre, melyeket a legőszintébb részvét vezetve ajkaimra, szelid mosolylyal, kitérőleg válaszolt; s ha vigasztalni akarám és szebb jövő reményivel ke-

cségtetém, igenlőleg hajtogatótá fejét, megszorítá kezemet s ég felé tekintett.

Valami megható volt e néma bánat, e nemes megadás a vigasztalan sorsban!

Közeledésem jól esett neki; valahányszor megpillantott, halvány arcát gyöngye pír futá be, és szemében mulékony örömsugár szikrázott; de ha feldult életének titkához akarék közeledni: arca elborult és szelid tekintete hallgatásért látszék esengeni. És nekem, ki nem mindennapi vonzalommal viseltem ez árva lilium iránt, melynek hervadása ezer fájdalmas gondolatot ébreszte bennem, nem vala bátorságom bizalmát erőszakolni.

Érzem, hogy a halálos seb, mely megöli még magában rejti a tört s minden érintés csak nevelni kinjait a nélkül, hogy megmentését engedné remélni.

De bár elhallgatá multját: annyit gyaníthaték s ezt a következés is igazolá, hogy története az, mi sok más hölgyeké, kik elvesznek, nem tudni miért?

Szegény Luiza: te nagyon szerettél! nagyon hittél! és nagyon csalódtál!

Mily boldog, kinek élete ment a szenvedélyek viharától! Mily boldog, ki nem emelkedik ez érzések szédítő magasságába s nem bizza sajkáját a csalfa folyam játszi habjaira!

Vagy ki tudja! Hisz annak, ki érzéseiben felül-emelkedik a mindennapiságon, egy nap, egy óra több boldogságot adhat, mint amazoknak egy élet?

És e fájdalom, tünődés, kétségbeesés nem megannyi kötelék-e, mi a lelket a végtelenhez csatolja?

S felér-e a biztos kikötő nyugalma a háborgó tenger nagyszerű csatáival?

nak megfelelő állandó uszoda lenne, melyben nyáron át a tikkasztó meleg elől a hideg víz jótékony hatása karjai közé menekülhetnénk.

A lefolyt év alatt, ismételt izekben lehetett olvasni a helyi lapok hasábjain, hogy egy buzgó ügybarát kezdeményezése folytán társulat van alakulóban, melynek célja lenne egy uszoda felállításának részvényekre. A terv azonban, bármily szép volt, s bármily könnyűnek látszott a kivételre nézve, mégis csak terv maradt; úgy jártunk evvel is, mint számos részvény társulattal, hogy elmosta a víz, csak hogy azzal a külső löbsséggel, hogy az uszodát elmosta, még mielőtt létesült volna.

Hogy a hidegfürdő az egészség fönntartására, a test edzésére mily jótékony hatással bír, az elismert igazság, azt fejtegetni e téren, ugyhiszem felesleges; nem is szándékom ezt fejtegetni, csupán csak azért említem föl, hogy elismerjük, miszerint a hidegfürdő az egészség fönntartásának, sőt visszaszerzésének egyik hatalmas tényezője, mégsem teszünk semmit, hogy a hidegfürdő használatára szempontjából nyílt folyóra uszodát építenénk, hanem lubiczkolunk abban a sárfészekben, melyet tőfürdőnek gúnyol a közvélemény. Részemről semmi kedvet sem érzek, magamat a csatlós bölcsőjében ringatni, s egyáltalán nem szeretem a divattá vált magas tervek erőnk felülmúló régióiban, túlfeszített szárnyakkal röpködni, — honnan a szárnytörötten alázuhanás egész bizonyos, — hanem erőnkhez mért áldozatok árán könnyen és gyorsan keresztülvihető eszközökkel kívánunk az uszoda kérdésén segíteni.

Az uszodára nézve egy nagyon alkalmas hely lenne a sörház-malom feletti folyó, ugynevezett „nagyhajlás” része, hol a folyó vize, miután itt szélesebb mederben nyulik el, kifogná szolgáltatni a kívántató vízmennyiséget. Azok az apróbb munkálatok, melyek a part rendbehozását illetnék, részben és kicsinyben magánosok, részben és nagyban közmunka által végrehajthatók lennének. Az ut a nagyhajlásig a csatorna mellett vezet el s odáig több nyári mulatóhely van, hol a tervbevett uszodából járó közönség mindjárt élkezhetik is. Bárki megtekintheti is e helyet, oly cél szerűnek fogja találni, minő a város bel- vagy külterületén több talán nem is találkozik.

Az uszoda építését illetőleg úgy vélem, hogy a korcsolyázó egyesület tenné a kezdeményezést, illetőleg az építést, az egész uszoda összeállítását és csinos be rendezését alig kerülne többé 1000—1200 frtnál. Ezen összeget kölcsönre vehetné fel a választmány törlesztésekre, sőt találkoznának a városban oly buzgó ügybarátok kik e célra adakoznának is.

Minden évben nyáron át kiadná a választmány az uszodát egy jőnevű vállalkozónak, ki fizetne egy nyári ivadra 200 frtot, s így az uszoda jövedelméből 5—6 év alatt kikerülne az építési költség. Vannak talán kik azt mondják, hogy 200 frt. sok egy saisonra, épen nem; mert ha akad a vállalkozó, ki a tőfürdőért 100 frt. bért fizet, szívesebben vállalkozik, ha csinos, kényelmes uszoda mehet, hol tisztá, egészséges viz van, s a hol mindenesetre tetemesen nagyobb lenne a forgalom, illetőleg a fürdők száma.

Végül ha 5—6 év alatt le lenne törlesztve az építési költség, akkor a vállalkozók választmánya az uszodából bejövendő haszonból a részvényeseknek járó

hátralékot törleszthetné, mi ha megtörtént, az uszoda a város tulajdonába menne át; s ennél fogva méltányos is volna, hogy az építkezéshez vagy a telek át- vagy bérbeadásához a város is járuljon segítséggel.

Ez szerény véleményem. Hiszem, hogy ez uton létesülhetne legkönnyebben, szóljanak hozzá mások is, kik a közegészség ügyét szívükön hordozzák, hisz nincs szó százezerekbe kerülő vállalkozásról, hanem csak egy deszka alkotmányról, hol városunk közönsége nyáron át üdülést keresne, s hová az égető nap-sugarak elől a habok közé menekülhetne egészségének fentartása szempontjából.

Jean d'Or.

Hatósági élet.

Az állandó választmány t. cz. tagjainak.

A folyó évi május hó 1-jén tartandó bizottsági közgyűlés tárgyainak előkészítése tekintetéből, folyó hó 10-én d. e. 10 órakor választmányi ülés fogván tartani, van szerencsém erre az állandó választmány tisztelt tagjait ezennel meghívni.

Kelt Szekesfejérvárott 1876. ápril 3 án.

Báró Miske Imre, Fejérmegye alispánja.

Egyletek és intézetek.

— A fejérmegyei takarékpénztár forgalmi kimutatása az 1876 ki év első negyedéről. Bevételek: Pénztári maradvány 1875 ről 20573 frt. 86 kr. Betétekben 67837 frt. 96 kr. Visszaíratott váltókból 217962 frt. 83 kr. Visszaíratott jelz kölcsönökből 1159 frt. Visszaíratott előlegekből 6774 frt. Folyó számlabeli követelésekből 51082 frt. 77 kr. Különléle kamatokban 10104 frt. 91 kr. Illetékekből 1384 frt. 50 kr. Nyomatványokból 3 frt. Házbéréből 537 frt. 50 kr. Részvényátírási díjakból 1 frt. Visszaíratott költségekből 50 kr. Összesen 377421 frt. 83 kr. — Kiadás: Visszaíratott betétekre 63055 frt. 12 kr. Betét kamatokra 275 frt. 15 kr. Leszámitolt váltókra 214016 frt. 61 kr. Jelz kölcsönökre 7710 frt. Előlegekre 2800 frt. Folyó számlabeli tartozásokra 65226 frt. 90 kr. Különléle kamatokra 727 frt. 23 kr. Kezelési költségekre 355 frt. 5 kr. Fizetésekre 749 frt. 97 kr. Osztalékra 6578 frt. Rész illetékre 313 frt. 2 kr. Jótékony adományokra 330 frt. 3% betét kamat bélyegdíjra 469 frt. 48 kr. Adóra 300 frt. Házbérre 125 frt. Késpénz maradvány 14390 frt. 30 kr. — Összesen 377421 frt. 83 kr. — Kelt Szekesfejérvárott 1876. márczius 31-kén. — *Duclly Rczsó s. k.*, titkár. *Pete Dani s. k.*, pénztárnok.

Közérdekűek.

* A szőlődzma-váltáság fejében befizetett összegek beszállítása iránt a pénzügyminiszter körrendeletet intézett a pénzügyigazgatóságához és adóhivatalokhoz. Több oly eset fordult ugyanis elő, hogy szőlődzma váltásági tartozások fejében egész éven át beszedett pénzeket a községi előjárók csak az év végével szállították be az illető adóhivatalokhoz; továbbá, hogy a

szőlődzma váltásági tartozásoknak a törvény által megengedett törlesztése nem az adóhivatalnál, hanem a községi előjáróságnál eszközöltetvén, a mellett, hogy a pótlagos ki- és befizetések iránt számos nehézség merült fel, még a jelzálogi terheknek kikezblése is késedelmet szenvedett. A körrendelet mindezeknél fogva meghagyja, hogy a községi előjárók szigoruan figyelmeztessenek, miként a beszedett pénzeket minden hó végével az illető adóhivatalba anyival inkább szállítsák be, minthogy ellenkező esetben késedelmi kamatok felszámításának lesz helye teljes fizetés, vagyis az összes hátralevő váltáságtartozásnak egyszerre lefizetése pedig csak az adóhivataloknál eszközölhető.

* Az adófelügyelői intézmény életbeléptetése július hóban biztosan várható. Az erre vonatkozó munkálat — ugy a teendő dologi, mind személyi intézkedésekre vonatkozólag — mind rendben van, s csak a miniszter visszatértere várnak, hogy azok foganatosításaihoz fogjanak, összesen mintegy 400 hivatalnok fog kinevezetni; az egyenes adók kezelési módzatának változása azonban másrésztől 490 eddigi hivatalnokot ment föl állásától, s így az utjonnan alkalmazandókon kívül 90 jut disponibilitásba. Az adófelügyelő osztály tanácsosi ranggal bír s a pénzügyi kormányzat terén jártasság s képesítettség kívánatik meg tőle; kineveztetik az adófelügyelő mellé titkár, kitől szintén pénzügyi s ezenfelül jogászai képzettség követeltek, ez van hivatalva esetleg az adófelügyelő helyettesítésére, s a közigazgatási bizottságban való képviselésére. Kineveztetik ezenfelül kerületenkint a szükséghez képest egy vagy több fogalmazó is.

Levelezések.

Szekesfejérvár, ápril 5. 1876.

A „Szekesfejérvárnak” ez évi 28 dik számában Károly János tétényi esperes plebános ur „Valami a szekesfejérvári püspöki megye száz éves fennállásának megünnepléséről” czim alatt felhívást intéz a megye művelt közönségéhez, melyben e püspöki megye száz éves fennállásának alkalmából az egyházmegye történelme, monographiája megírását indítványozza.

Mint illetékes forrásból vett értesítést közölnék, az érdeklődő t. cz. közönséggel, miszerint ő mel- tósága dr. Dulánszky Nándor megyés püspök ur mártius hó első napjában maga köré gyűjtven száz eskáptalanját, a püspöki megye száz éves fennállásának megünnepléséről tanácskozást tartott, melynek folyamában nemcsak az egyházi ünnepély megtartása forgott szóban, hanem egyuttal épen mélt. és főtiszt. Pauer János felszentelt püspök és nagyprépost ur fel is kéretett, hogy az egyházmegye száz éves fennállásának történelmét megírni sziveskednék, mit ő mel- tósága egész készséggel meg is ígért.

E szerint az itt indítványba hozott ügy már elhatározott dolog, és miután a tudós nagyprépost-püspök ur azt szíves készséggel kezébe vette, kipróbált szak- tudománya teljes kezeséget nyujthat az iránt, hogy semmit elmulasztani nem fog, a mi megkívánható, hogy a mű ügy az egyházmegyéhez, mint az író tudós nevéhez méltó legyen. —y—

Vagy, mivel a küzdők közül elesik egy: hátra kell-e maradni a többieknek?

V.

Igy gondolkozik Bájlaki Róza barátném is, ki nem figyelve intő szózatomra, oly örvény szélén játszott minő szegény Luizát már elcsodrá.

Szegény Luiza!

Boldog Róza!

Mi egynek kárhozat; a másíknak üdv lehet. — A természet mindig és mindenben egy és hü magához.

Nincs enyészet: mert mi egynek az: a másíknak élet — Róza szép volt. 17 éves és érző szívvel bírt. Szegény vala ugyan, de művésznőnek képezé magát s a siker — homlokán volt írva.

Neki czélt kellett élni, győznie minden akadályon; még elévült jogok sánczai sem tartóztathatták fel dícső czéljában.

Csak egy szikla volt, melynél hajótörést szenvedhetett és ez saját szíve volt.

Gyakran mondom neki:

„Ha csúcsán állsz a hegynek, ám fonass koszorut halántékaidra, fűrődjél a napsugárban s kéjelegj a dícsőség mámorában; de míg utban vagy: ne tekints a virágokra, melyek jobbra balra esáb illattal kecsgetnek; ha utánok nyulsz eltérés utadról s a magas czél helyett, mélységet találsz!”

Igy beszéltem én; de másképp hangzottak H** Oszkár csásbázvai.

Pedig Oszkár a főváros legesinosabb ifjainak egyike volt.

Senki szebben nem ülte meg lovát és kecsel- jesebben nem hordá kalapját. Öltözete mindig legutolsó divat szerinti s nyakkendőjének csokra utánozhatatlan

volt és ha gömbölyü íveget szorítva felszemére, mellét kifeszíté s ballábát szabályos szegletben a jobbik mögé huzván a színházban valamely oszlophoz támaszkodék s e kiszámított és mégis fesztelen helyzetből hódító tekinteteket lövelt szépekre: meg kelle vallani, hogy első helyet foglal el a piperkőzők között. Feje üres volt, de erszénye tele... szívében nem vala érzés, de ötletei megnevettetők. Kedélyt hiába kerestek volna nála, de azon gyakorlott sima társalgásban, mely a szalonok látogatói legjámorabbjára is rátapad mesterét kellett keresni.

Ily emberek semmik, lelkes művelt hölgyek előtt, szívesen látottak bizonyos kort meghaladt kaczer hölgyeknél és — igen veszedelmesek ártatlan ifju lányoknál.

És Róza csak 17 éves volt és Oszkár minden alkalommal megkülönböztette őt.

VI.

Három hónap óta Róza szíve valóságos ostrom- állapotba volt helyezve.

Melyik fiatal szép leány ment hiúságtól?

Rózanak tetszett, hogy a gazdag ragyogó H** Oszkár, ki a főrangnak táncvígalmában első szerepet játszó, és a nagyságos hölgyeknél mindenkor szívesen látott vendég vala, mellőzé a magas köröket s képes volt ő érte a szegény leánykáért, a legnagyobb esőben esernyő nélkül, fénymázos topánban, az utca egyenetlen kövezetén fel s alá járni, csak hogy pillanatra találkozzék vele, midőn anyjával a színházba ment.

Neki tetszett, hogy felébredésekor minden reggel megfoghatlan módon, gyönyörű bokrára estek szemei, mely tündéri uton látszék érkezettnek.

Neki tetszett, hogy nem léphetett ki az utcára a nélkül, hogy Oszkárral ne találkozzék.

Neki tetszett, hogy Oszkár mindenkor szerényen üdvözlötte és illő távolságban kísért.

Neki tetszett, hogy a színházban Oszkárnak csak rajta függnek szemei s figyelmét sem a fényes közönség, sem az érdekes előadás nem bírták hűtlenné tenni.

Hába mondom, hogy Oszkár egyike azon em bereknek, kik a nélkül, hogy erős lélekkel vagy meleg szívvel bírnának, mulékony, de heves szeszélytől ingereltetve, oly tettekre képesek, minők csak kivételes lények sajátai.

Oszkár mézes csásbázvai könnyebben megtalálták az utat szívéhez, mint a hü barátnői szózat; és az időben midőn Luizát megtaláltam, Oszkár utolsó levele a legszenvedélyesebb hangon esengett egy légyottért. Azonban bár azt hívé Róza, hogy mit Oszkár iránt érzett, az szerelem; volt mégis annyi nőiség szívében, hogy e levélre kissé meghökkenett, sőt ez elhírtelenkedett lépése a különben ügyes szerelem-lovagnak, inkább ártott, mint használt vérmes reményeinek.

És egyenesen ennek tulajdonítam, hogy midőn Luiza egyszerre csak elmaradt a gőzösről s én néhány napi aggodalmas várakozás után elhatározám, hogy min den áron fölkeresem, s végre Rózához sieték, segélytől fölkérdő: a vidor leánykát gondolkoznak, lehagolt nak s gyöngéd figyelmeztetésem befogadására hajlandóbbnak találtam.

Elmondam neki röviden, hogy ismerem Luizát; mikép találtam fel őt újra s hogy vesztim el. És őt percz mulva az utcán valánk, hol szerencsénkre, ez alkalommal nem találkoztunk Oszkárral.

(Folytatása következik.)